

1. čtení: 2. Mojžíšova 15, 22 – 27

2. čtení: Galatským 5, 1 - 6

Sestry a bratři,

„*Tu svobodu nám vydobyl Hospodin. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho. Hospodinu chci zpívat, neboť se slavně vyvýšil, smetl do moře koně i s jezdcem.*“ Takto nějak kdysi dávno oslavovali Izraelci na břehu Rákosového moře. Oslavovali svobodu. Svobodu, o kterou před mnoha lety přišli, když se stali otroky v Egyptské zemi. Sloužili faraonovi, pomalu začali zapomínat na Hospodina, pomalu začali zapomínat, kdo oni sami vlastně jsou. Hospodin na svůj lid však nezapomněl. Jednoho dne oslovil jednoho pastevece ovcí a řekl mu, že když bude dělat všechno, co mu Hospodin řekne, tak synové Izraele budou vysvobozeni z domu otroctví a Bůh jim dá jejich vlastní zemi. Mojžíš, tak se ten pastevce ovcí jmenoval, nejprve chvilku pochyboval, potom ale uvěřil a teď zpívá spolu s celým lidem Izraelským vítězné písně. A těmi písněmi vzdávají dík Hospodinu. Nikdo tehdy nepochyboval o tom, že by za toto konečné vítězství nad faraonovými vojáky mohl někdo jiný, než Hospodin. Ten Hospodin, který před nimi kráčel ve dne ve sloupu oblakovém a v noci ve sloupu ohnivém. Ten Hospodin, který tam byl s nimi. Když se dobře daří, tak je i ta víra taková snadnější.

Mojžíš vedl Izraelce od Rákosového moře dál. Vyšli na poušť Šúr a táhli po ní tři dny. Tři dny jsou poměrně dlouhá doba. Za tři dny se může výrazně pozměnit představa o snadném vstupu do jakési země zaslíbené. Zvláště, přidá-li k těmto třem dnům na poušti žízeň. Někteří si možná mysleli, že když je s nimi Bůh, tak nepřijemnosti jako je žízeň, přeci nastat nemohou. Jiní už mohli na Hospodina zapomenout úplně. Na mysl se vkrádaly matné vzpomínky na Egypt. „Tam se přece voda vždycky našla. Že nás tam tloukli a ponižovali? Ale! To přece nebylo tak hrozné. Hlavně, že bylo co do úst!“ Realita života na svobodě se Izraelcům předvedla v celé své kráse. Najednou se museli sami rozhodnout, co dělat. A jestli nám bylo nějak povědomé ono vzpomínání na starý dobrý Egypt, tak způsob řešení tohoto problému nám nejspíš také nebude úplně cizí. Začali brblat. Jeden druhému sdělovali, že mají žízeň a že za to může Mojžíš. Nikoho z nich nenapadlo pátrat po někom, kdo za to opravdu může. Kdo může za to, že už nejsou otroky, kdo je vyvedl suchou nohou přes moře z Egypta a na koho ještě před třemi dny pěli oslavné písně. Na Hospodina si v tu chvíli vzpomněl jenom Mojžíš. Vzpomněl si na něj a modlil se k němu. A Bůh mu odpověděl. Nestal se žádný zázrak. Žádná cisterna s pitnou vodou se z ničeho nic mezi Izraelci neobjevila. Čtete, že Bůh ukázal Mojžíšovi dřevo. Bůh práci za člověka nikdy nevykoná. Může ji ale posvětit, když o to člověk stojí.

„*Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.*“ Tato slova píše apoštol Pavel křesťanským obcím v Galácii. Pavel se snaží vymluvit Galatánům myšlenku, že nejen Kristus, ale také dodržování židovského zákona člověku přinese spásu. Pavel býval horlivým Židem a poté, co se mu zjevil vzkříšený Ježíš Kristus, se stal stejně horlivým křesťanem. Sám tedy většinu života věřil, že život pod zákonem člověku přinese spásu. Teď však nazývá život pod Zákonem otrockým jhem.

Zákon jasně říká, co je dobré a co je zlé. Dává životu smysl a řád. Pavel na něm nevidí nic špatného. Zároveň se ale jasně vyhraňuje proti všem, kteří říkají, že Zákon ospravedlňuje před Bohem. Pavel měl se Zákonem zkušenost, že jej spíše z hříchu usvědčoval, než že by jej ospravedlňoval. A poté, co se setkal se Vzkříšeným, poznal, že snaha o sebe ospravedlnění ze Zákona činí oběť Ježíše Krista na kříži zcela zbytečnou.

Pavel mluví o víře v ospravedlnění z milosti jako o svobodě. Svoboda není ničím samozřejmým. I Pavel usiluje o to, aby Galatští vnímali svobodu jako mimořádný dar. Tuto

svobodu nám všem vydobyl Kristus svou obětí na kříži. *V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne: rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.*

V příběhu o reptajících Izraelcích na poušti jsme slyšeli o Mojžíšovi a jeho víře. Kolem něj všichni brblali a přáli si vrátit se zpátky do Egypta a nechat se tam znovu zotročit. I přes to se to možná tehdy zdálo jako pohodlnější řešení, než pokračovat dál v této nejisté cestě. Mojžíš však přesto všechno dál věřil Bohu. Věřil, že všechny ty útrapy, které museli podstoupit, mají smysl. Proto mohl volat k Hospodinu nad pramenem hořké vody s žíznivým davem v zádech. To díky víře k tomu našel odvahu

Stejně tak i my smíme věřit, že náš život a to co děláme, má smysl. I když se kolikrát zdá, že ten smysl vidíme jenom my a všichni ostatní nám v lepším případě jen hází klacky pod nohy. Smíme věřit v moc modlitby, smíme věřit, že nás Bůh slyší a že nám odpoví. Smíme věřit v bezmeznou lásku, se kterou se za nás všechny nechal Ježíš Kristus přibít na kříž, abychom mohli svodně žít. Smíme věřit, že ne zlo, ale právě ta láska, která se vydává za druhé, bude mít poslední slovo.

Pane Bože, ty nás znáš. Ty víš o všech věcech, které se snažíme skrývat před Tebou, před druhými lidmi a mnohdy i sami před sebou. Znáš také všechna naše přání. Uč nás, abychom Tě o ně uměli poprosit, abychom se nebáli k tobě volat a abychom věřili v sílu modlitby. Otevírej nám naše srdce a rozdmýchávej v nich víru, abychom dokázali ke svým bližním přistupovat s opravdovou láskou.

Amen